

[Hanne Reintoft.]

tidsaktiviteter. Ikke mindst i byområderne har forældreforeninger, legepladsudvalg, pædagogiske sammenslutninger og børneorganisationer udfoldet udmærkede initiativer for at gøre opmærksom på problemerne, og det forventes i vide kredse, at forslaget får en saglig modtagelse.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Hanne Reintoft* til finansministeren:

„Finder ministeren det ikke påkrævet at foretage en ændring af den ved ministeriets bekendtgørelse af 18. december 1970 efter 1. januar 1971 indførte skatteskala for de arbejdsløses understøttelse og gå tilbage til den tidligere gældende skala, der trods alt påførte de arbejdsløse færre urimeligheder i skattemæssig henseende end nu?“

Skriftlig begrundelse:

Efter 1. januar 1971 er skattetrækket for de arbejdsløses understøttelse sat urimeligt i vejret. For arbejdsløse, der har 75 kr. i erstatning pr. dag, er skattebyrden steget fra 67 kr. til 109 kr. pr. uge. For dem, der benytter lovgivningens højeste takst — nemlig 84 kr. pr. ledighedsdag — er skattetrækket steget fra 76 kr. til 128 kr. pr. uge. Det vil i mange tilfælde betyde, at den arbejdsløse kommer til at betale mere i skat af understøttelsen, end hvis disse penge havde været udbetalt som arbejdsløn, idet der ikke tages hensyn til det af skattemyndighederne godkendte skattefradrag — der dog må opfattes som det absolute minimum for familiens eksistens. To fagforeninger, nemlig DASF, Hillerød, og Murersvendenes Fagforening, Århus, har meddelt offentligheden flere eksempler på dette misforhold.

Begrundelsen for indførelsen af den nye træksskala over for de arbejdsløse siges at være den, at ellers ville disse senere få en efterregulering. Men enhver arbejdsledig burde for det første være skattefri, når samfundet ikke kan skaffe beskæftigelse, og for det andet har enhver arbejdsledig, så længe dette princip ikke er gennemført,

brug for hver eneste krone, der udbetales i understøttelse. Derfor hellere en underbeskatning end en overbeskatning i den svære økonomiske situation, som er følgen af arbejdsløshed.

Det må derfor forventes, at ministeren ser med alvor på de af fagforeningerne fremførte eksempler og hurtigst muligt tager skridt til fjernelse af disse urimeligheder over for folk, der i forvejen er hårdt ramt af samfundets mangler.

Hanne Reintoft: Vi har før diskuteret skattetræk i arbejdsløshedsunderstøttelse og har før mødt den samme beklagelige mangel på forståelse for de arbejdsløses problemer, som regeringen jo i denne tid giver udtryk for både her og dér mere eller mindre klodset.

Med den tiltagende arbejdsløshed og med den nuværende utilstrækkelige erstatning for tabt arbejdsfortjeneste er der således mange familier, der kastes ud i store vanskeligheder. Og selv om regeringen hidtil har hævdet, at vi havde en god arbejdsløshedslovgivning, ser jeg dog, at man nu anerkender, hvor alvorligt det er at skulle leve af understøttelse, idet arbejdsministeren i sit nys fremsatte forslag om ændringer i lovgivningen bemærker:

„der må derfor i det omfang, det er muligt, kunne sættes ind med beskæftigelsesforanstaltninger til imødegåelse . . .“

— jeg beder finansministeren lytte godt —

„ . . . af den alvorlige reduktion af den enkeltes livsførelse, som ledigheden medfører“.

Altså en klar erkendelse af, at ledigheden medfører en alvorlig reduktion af livsførelsen. Hvordan kan det stemme med, at finansministeren — denne tidligere skattefjende — ved en ny bekendtgørelse indfører en ny og hårdere skatteskala over for de erstatninger, der udbetales til mennesker, som uforskyldt ikke er i arbejde?

Jeg står her med en række klare eksempler, som jeg meget gerne vil låne ministeren, på, at der for øjeblikket trækkes mere i skat, end der ville være blevet trukket af tilsvarende beløb, hvis de var udbetalt som arbejdsløn. Det gamle argument om, at man ellers risikerer ekstraskat siden hen,